

Høg krafteksport, trass i halvtomme magasin

TØRKESOMMEREN

Tekst: MADIS LØKELAND

Naturvernforbundet i Orklaregionen

Dagbladet skriv på leiarplass 30.07 at utanlandskablane er eit gode i tørkesommaren, slik at vi kan importere kraft.

KRAFTSELSKAPA vil ha oss til å tru på dette, men ser vi på NVEs kraftrapportar, finn vi full netto eksport av kraft, nesten kvar einaste veke i år.

Veke 29 viste stor netto eksport, og fram til då hadde Noreg eksportert 4,6% av produksjonen. Rapporten for veke 30 viser en eksport på 277 GWh, og totaleksporten har no kome opp i 4 TWh. Eksporten går altså fortsatt for fullt, trass i all klaginga på at det nesten er tomt i magasin.

Det ser ut til at høge kraftprisar er styrande for produksjon og eksport, ikkje omtanken for å ha nok vatn i magasin mot hausten. Ein ansvarleg kraftpo-

litikk i denne tørkesommaren ville ha vore å stanse eksporten og eventuelt importert litt for å sikre oss. No risikerer vi spesielt høg kraftpris til hausten/vintren, med låge nivå i kraftmagasina, og kven vil tene på det?

DERSOM DET BLIR kraftkrise til hausten på grunn av ein uansvarleg krafteksport, kan ikkje det bli brukt som argument for ytterlegare nedbygging av naturområde med vindkraft og vasskraft og heller ikkje for flei-

LÅGE MAGASIN: Tunhovddammen, ein del av kraftverket Nore I, i juli. Foto: NTB Scanpix

re utanlandskablar – vi har nok kraft og nok kapasitet til eksport og import.

«SER DU KRITISERER MINE TWEETS. KARMA KOMMER TIL Å BITE DEG I RÆVA! (PLIS, IKKE ANMELD).»

@KSTEIGEN

OG FACEBOOK

MYE VIL HA MER: Ingen andre selskaper sitter på i nærheten av den samme informasjonsmengden som Google og Mark Zuckerbergs Facebook. Den bruker de for å tilby oss mer skreddersyde tjenester, som igjen gir dem enda mer informasjon. Og vi sier ja.

Foto: AFP / NTB Scanpix

FAKTA

«RADICAL MARKETS»

● I Radical Markets (2018) presenterer jusprofessoren Eric Posner og Microsoft-økonomen Glen Weyl radikale ideer med siktemål om å reformere kapitalismen og demokratiet for å skape et mer rettferdig samfunn. Dette er den fjerde artikkelen i en rekke på fem, som vil presentere ideene fra denne boka

TEKNOLOGISELSKAPER

● Store teknologiselskaper som Facebook og Google tjener gode penger på å tilby oss skreddersydd reklame. Det kan de i stor grad gjøre fordi vi jobber gratis for dem. Vi gir disse selskapene masse informasjon om oss ved å produsere innhold på plattformene deres. Posner og Weyl ber oss innse at vi er arbeidere, ikke bare forbrukere, og oppfordrer oss til å organisere oss og kreve både eierskap til dataene og lønn for arbeidet.

ikke betaler deg for denne informasjonen, er de varsomme med å be om den.

DEN MANGLENDE KVALITETEN på informasjonen selskapene får fra oss er et mer generelt problem. Facebook ønsker informasjon om hvor vi er, hvem som er på bildene, hva vårt humør er, og mye annet. Men siden vi gjerne kommuniserer med dem som allerede kjenner oss godt, gidder ikke vi gi fra oss all denne informasjonen.

Vi antar at bildene snakker for seg. Men da blir heller ikke maskinene spesielt kloke. Det kastes dermed bort ressurser, i form av vår tid og innsats, siden selskapene ikke vil anerkjenne at de trenger mennesker for å gjøre sine tjenester bedre.

SÅ HVA SKAL VI KREVE? Vi bør kreve lønn for arbeidet vi gjør, og en forutsigbar og direkte tilknytning til selskapene. Men det er ikke alt. Vi bør ha eiendomsrett over dataene

vi skaper og belønnes ordentlig av selskapene som vil ta dem i bruk. Det vil også gjøre det lettere for nye tilbydere å kunne tilby tjenester om de betaler for disse dataene, noe som både vil svekke Facebook og Googles markedsrett og skape mye større verdier enn vi får til i dag.

Data er som en god idé, det blir ikke mindre av den jo flere som bruker den. Det er derfor et stort tap når noen selskaper får monopol på store datamengder.

På kort sikt vil nok ikke dataproduksjon være en solid inntektskilde for folk, men kanskje kan mennesker som allerede bruker mye tid foran skjermen med dataspill og ulønnet arbeid, få noen tusenlapper for innsatsen, og derigjennom anerkjennes som bidragsyttere til samfunnet.

I beste fall kan dette gi dem en følelse av selvverd, som de kanskje mangler i dag. Og hvis kunstig intelligens leverer som mange forventer, vil inntektsmulighetene i denne økonomien kunne bli betydningsfulle.

FAKTASJEKK

82 PERSONER: Virkeligheten i det politiske Norge er ikke Per-Willy Amundsen og 82 personer på Stortinget og i regjering, men de flere tusen engasjerte frivillige, skriver innsenderen Foto: Lars Eivind Bones

Frp-ere de mest utsatte for hat og trusler? Det skurrer.

Kildegrunlaget for Politihøgskolens rapport, 82 personer på Stortinget og i regjering, er opplagt ikke representativt for det politiske Norge.

SIDEINNEGG

EMIL MOGSTAD
Nordre Aker Arbeiderparti

Den 31. juli utførte Faktisk.no en faktasjekk der de sjekker en påstand fremsatt av Per-Willy Amundsen den 26. juli. Han påstår at «det først og fremst [er] Frp-politikere som er mest utsatt for hat, trusler, fysiske angrep og forsøk på angrep eller trusler om skade på nærstående personer».

FAKTISK.NO GA påstanden grønt lys. Leser man sitatet og konklusjonen er det ikke til å misforstå: Engasjerer du deg i Frp er du mest utsatt for hat, trusler og vold. Dette skurrer.

Det er ingenting i kildematerialet, en rapport fra Politihøgskolen, som kan brukes til å gå god for det sitatet. Rapporten tar kun for seg regjeringsmedlemmer og stortingsrepresentanter, og bare 82 personer svarte på undersøkelsen. Det er opplagt ikke representativt for det politiske Norge.

DET RØDGRØNNE byrådet i Oslo, og da kanskje spesielt Lan Marie Nguyen Berg, lever med trusler daglig. Ville det vært naturlig å spørre noen av dem og? Jenter med minoritetsbakgrunn er utsatt, men det er få av dem på Stortinget og ingen i regjeringen. Denne gruppen, og truslene mot dem, er utelatt fra undersøkelsen rett og slett fordi de aldri ble spurt.

På Utøya i 2011 var det minst 550 mennesker. Det er seks ganger så mange som de som i det hele tatt svarte på rapporten til Politihøgskolen. Faktasjekken medgir at ingenting overgår 22. juli, men siden de ikke er blitt toppolitikere alle mann så er hendelsen åpenbart uinteressant.

FAKTASJEKKEN GJØR FEIL ved å overtolke tallmaterialet og ikke ta innover seg hvilken virkelighet vi faktisk lever i. Virkeligheten i det politiske Norge er ikke 82 personer på stortinget eller i regjeringen, men de flere tusen engasjerte som frivillig prøver å forme samfunnet etter sitt ideal.

Det finnes ikke et venstresidens Resett eller Document.no. Etter Listhaug-bråket i våres var det først og fremst AUF'ere som fikk høre det, antall meldinger til Kripos om hets ble tredoblet i tiden etter utspillet. Politisk motivert vold fra høyresiden har historisk vært overrepresentert i Norge.

DET VERSTE MED denne faktasjekken er likevel ikke at den er upresis, men at den etterlater et inntrykk av at venstresiden ikke er så utsatt som det ellers rapporteres i media. Den undergraver det som skjer i for eksempel kommentarfeltene til Sylvi Listhaug eller Per-Willy Amundsen selv.

Skal vi få bukt med problemet må vi rette søkelyset der hetsen er grovest, skjer oftest og har størst voldspotensial. Denne artikkelen er dessverre villedende og i verste fall destruktiv.